

Jubileumi Mindszenty zarándoklat 2012.

Jubileumi engesztelő gyalogos zarándoklat indult szeptember 15-én reggel a budapesti Városmajorból Máriaremetére. Az engesztelő gyalogos zarándoklat fő célja: közös ima a magyar családokért és a hazáért. Máriaremetén a szentmisét Erdő Péter bíboros mutatta be.

A zarándoklatot Bíró László családreferens püspök és Lambert Zoltán kanonok, városmajori plébános vezette, jelen volt a menetben Süllei László Esztergom-budapesti érseki helynök. A zarándoklatba bekapcsolódtak a Tengertől tengerig elnevezésű, a Csendes-óceántól az Atlanti-óceán partjához igyekvő zarándoklat résztvevői is, akik a czestochowai Fekete Madonna képét is hozták a menetben, és az életvédelem jelentőségére hívják fel a figyelmet.

Az ország minden részéről érkezett több ezer zarándok mintegy 10 kilométer hosszú úton érkezett Máriaremetére, a szentmise színhelyére.

A Fájdalmas Szűzanya minden szomorúságunkban, betegségünkben, csüggedésünkben közbenjárónk és példaképünk. Példaképünk a kitarásban, mert ott állt a kereszt alatt akkor is, amikor a tanítványok – János kivételével – már elmenekültek. Amikor minden az ellenkezőjét látszott is igazolni, amerre csak nézett a világban, ő mégsem rendült meg, hanem kitartott a hitben és a szeretet-

ben - kezdte beszédét Erdő Péter bíboros.

Emlékeztetett a zarándoklat mottójára: „Munkára és imádságra!” Az utóbbi időben sokat hallunk arról, hogy hazánkban is munkaközpontú társadalom alakul. Egyházunk szociális tanítása értelmében az emberi munkának különleges méltósága van. Nem csupán a megélhetés eszköze, hanem a teremtő Isten munkatársává tesz minket. Lehetőséget ad arra, hogy képességeinket az ő akaratára szerint kibontakoztassuk. Ugyanakkor a munkának lehetővé kell tennie, hogy a dolgozó ember méltó módon gondoskodjék saját magáról és családjá szűkségeiről. Néha azonban a munkaközpontú társadalmat úgy is emlegetik, mint új helyzetet, melynek fel kell váltania a szociálisan gondoskodó államot. Ez már komoly kérdéseket vet fel – fogalmazott Erdő Péter, hiszen egész anyagi civilizációnk küszködik működésének természetes határaival. Bizonyos természeti erőforrások kezdenek szűkösek lenni. Gazdasági válságok rázzák meg a világnak azt a részét is, melyet fejlettnak mondanak.

A keresztény társadalmi tanítás jellemzője a szociális piacgazdaság fogalma. A piacok matematikai logikája mellett és helyett éppen ennek a szociális szemléletnek kellett, kellett volna az emberséget, az ember méltósága iránti tiszteletet kifejeznie. A Nyugaton kibontakozott jólét hazánkra nem volt jellemző, ha voltak is pozitív folyamatok. Mindez azonban igen ellentmondásos helyzeteket eredményezett, mondta a bí-

boros, emlékeztetve a korábbi évtizedek problémáira, a szűkös lakás-helyzetre, amely igen megnehezítette, sokszor megakadályozta a több gyermek vállalását, a nemzedékek egymás mellett élését, az idős szülőkről való gondoskodást.

Ma pedig itt állunk szinte üres kézzel, szívünkben a hitünkkel, családjaink és népünk iránt érzett szeretetünkkel, külsőleg pedig majdnem eszköztelenül. Tisztán halljuk Isten parancsolatát a Sínai-hegyről: „Atyádat és anyádat tiszteljed!”. Halljuk még a parancshoz fűzött büntető-szankciót, is: „Hogy hosszú életű legyél azon a földön, amelyet majd adok neked”. De látjuk azt is, hogy hazánkban a minimálbér és az átlag-bér különbsége igen csekély. Tudjuk, hogy a hároméves kortól kilátásba helyezett óvodai nevelés és a célként kitűzött egésznapos iskolai tartózkodás – mely a legjobban működő családok számára elegendő volna puszta lehetőségnek – nagyon sokak számára kényszerű szükség, mert mind a két szülőnek reggeltől estig dolgoznia kell. Szerencsés esetben azért, hogy képességeinek megfelelően gazdagítsa a világot, többnyire azonban mégis a minden-napi megélhetés kedvéért. Ha pedig a két szülő egész napi bérmunkájára van szükség ahhoz, hogy magukat és gyermekeiket eltartsák, hogyan tudnák még emellett idős szülőkről vagy magatehetetlen betegekről is gondozni?

Az önkéntes segítségnyújtásnak, a katolikus hitünkön épülő szeretetnek ilyen helyzetben nagy szerepe van. Örömmel mondhatom, hogy

plébániai karitászcsoportjainkban főként diákok és friss nyugdíjasok nagylelkűen segítik munkával és adományokkal a rászorulókat- fogalmazott Erdő Péter, majd így folytatta: látnunk kell azt is, hogy nagy egészségügyi és szociális intézmények működtetéséhez az ilyen önkéntes segítség nem elég. Ott a jogszabályok is szakképzett munkaerőt kívánnak. Olyan embereket, akik munkaviszonyuk alapján kötelesek is a feladatuk rendszeres elvégzésére. Beleütközünk tehát abba a kérdésbe, hogy a probléma méretei meghaladják emberi képességeinket és erőforrásainkat.

Mit tehetünk ebben a helyzetben? „Teljes erőnkből kell hát élnünk és szeretnünk. Hatásosak, hatékonyak, eredményesek a szó legnemesebb értelmében akkor lehetünk, ha kutatjuk az élet helyzeteinek mélyebb jelentését, ha minden erőnket Isten akaratának keresésére, Isten szeretetére fordítjuk. Ha teljes szívünkből, teljes lelkünkből és minden erőnkből szeretjük őt, embertársainkat pedig az ő kedvéért ugyanúgy szeretjük, mint önmagunkat. Ha mindent megteszünk, ami tőlünk telik, a többit rá kell bízunk az isteni Gondviselésre. Bízunk kell az ő szeretetében, mert ő a történelemben is nagy csodákat tud tenni, és nem hagyja el azt, aki benne bízunk” – zárta beszédét Erdő Péter bíboros, a fájdalmas Szűzanya, Magyarok Nagymagasszonya, közbenjárónk és példaképünk könyörgését kérve.

Magyar Kurír